TIBOR RODE

MORFEŮV GEN

THRILLER

JESTLI USNEŠ, ZEMŘEŠ!

MORFEŮV

GEN

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Nora Nimrichtová, 2019
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-637-5 (pdf)

TIBOR RODE

MORFEŮV GEN

VENDETA

Mým rodičům a všem těm,
kteří nad námi v noci bdí

„Spánek je mladší bratr smrti.“
Homér

PROLOG

Postupim, 1989

Před životem se utéct dalo, ale před smrtí ne.

Dupl na brzdu a opřel se do volantu, až se vůz otočil o sto osmdesát stupňů a zůstal stát uprostřed ulice. Potom zhasl světla.

Nemusel čekat dlouho, než se ve tmě před ním vynořily reflektory, které se rychle přibližovaly.

Opřel se dozadu a zavřel oči. Viděl ji, viděl dítě.

Tvářemi se mu řinuly slzy, zdálo se, že mrznou ve studeném vzduchu, který proudil z klimatizace.

Donutili ho k tomu. Prohrál všechny možnosti, nenechali mu jinou volbu. Nebyla žádná šance, jak by mohl dítě zachránit, kromě této. Mohli za to oni, ne on.

Otevřel jedno oko a zděsil se, jak blízko už byla protější světla.

Počítal sestupně od tří, potom stiskl vší silou plyn a otevřel doširoka oči. Oslnilo ho jasné světlo a potom všechno ztichlo.

Konečně. Usnout.

1

New York, dnes

„Mrtví cestují rychle," mumlal Greg Millner a otočil křeslo, aby na mrtvého lépe viděl.

„Co to říkáš?" zeptal se Henry.

„Věta z *Drakuly* od Brama Stokera. ‚Mrtví cestují rychle!'"

Henry rezignovaně pokrčil rameny. Očividně neměl ani tušení, o čem kolega mluví.

„Upíři, ty idiote!" řekl Millner a chytil se za krk, přesně tam, kde se daly na mrtvole rozeznat dvě stopy po kousnutí, na které je při příchodu upozornili vyburcovaní policisté.

Klekl si a pozoroval obličej mrtvé, která ležela zaklíněná mezi křeslo a pohovku. Vypadala, jako by jenom spala. Oči měla zavřené. Tváře byly ještě růžové. Instinktivně chtěl nahmatat tep, ale zakázal si to, aby nesetřel žádné stopy. Co se to s ním jenom dělo? Vyrovnat se se smrtí bylo první, co se naučil jako vyšetřovatel v oddělení vražd, a doposud s tím neměl žádné problémy. Naopak. Byly okamžiky, kdy uměl s mrtvými jednat lépe než s živými. Možná postupem času vyměkl.

Dlouhé blond vlasy zakrývaly velkou část jejího obličeje. Přesto jí hádal něco přes dvacet. Na krku byly patrné dvě malé rány. Kulaté, krvavé zářezy, otevřené na šířku prstu. Jako kdyby někdo vyvrtal dvě malé dírky. Nebo oběť kousl do krku.

„Rozhodně to není kousnutí od člověka," hodnotil to Millner. „Musel by mít dva velké tesáky. Přesně jako upír."

Henry se dal do smíchu. „Hlavně ať se to nedozví novináři. *Upíří mord v New Yorku.* Co myslíš, že se tady pak bude dít?

Nehledě na to, že tě možná s touhle teorií suspendují a pošlou k služebnímu psychologovi."

„A jak ty si vysvětluješ ty rány?" zeptal se Millner.

Henry zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Možná nějaké bodné zranění. Nebo nějaký vzteklý netopýr nebo…" Znejistěl. „Upřímně řečeno, nic mě nenapadá. Počkáme si, až co o příčině smrti zjistí patolog. Ale v každém případě si jsem jistý, že to nebyl žádný upír."

Millner pozoroval zbytek těla. Mrtvá měla na sobě dvoudílný sportovní dres. Vrchní část byla trošku povytažená a odhalovala pupík. Nohy vězely v bílých ponožkách. Millner vzdychl. Někde žila nějaká matka a otec, kteří se už brzy dozvědí o násilné smrti své dcery. Ještě neměli tušení, že se pro ně dnes život dramaticky změnil.

„Kdo je tady hlášený?" zeptal se Millner.

Henry listoval v poznámkovém bloku, do kterého si před chvilkou naškrábal odpověď z centrály. „*David Berger,*" četl. „*Třicet let. Narozený v Praze. V Čechách. Americký státní příslušník.*" Henry podal Millnerovi průhledný sáček s vizitkou uvnitř. „Ležela vepředu na stolku vedle domovních dveří."

Na vizitce bylo logo právní kanceláře na Manhattanu se jménem McCourtny, Coleman & Pratt. Vedle šedého loga slona stálo uprostřed jméno *David Berger,* pod tím *právník*.

„Právník, tak tak," řekl Millner a dal Henrymu zpátky sáček.

„Víte, kdo to je?"

„Asi jeho přítelkyně. Sára Lloydová. Každopádně je tu hlášená. Sousedka říkala, že tu spolu bydleli. Támhle jsou oba na obrázku." Millner udělal velký úkrok stranou a vzal rámeček z komody. Na fotografii byl mladý, šťastný pár s ruksaky před dechberoucím panorámatem. Myslel si, že ta fotka je odněkud z tropů. Oba byli přitažliví lidé a čišela z nich bezstarostnost mládí. Millner by s nimi hned zašel na skleničku

v prázdninovém hotelu. Muž mu svým vysokým čelem, hustými špinavě blond vlasy a trošku melancholickým pohledem připomínal Jamese Deana. U ní bylo vidět, co zmůže násilná smrt: Rovněž světlovlasá dívka s upřímným úsměvem a pohledem plným životní síly se naprosto nepodobala oběti vraždy, která ležela dva kroky za jeho zády. „Našly se nějaké doklady?“

Henry zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

„Pokouším se zjistit, jestli je to opravdu ona, abych mohl dát zprávu jejím příbuzným.“

„Dobře,“ zamumlal Henry a sklapl zase poznámkový blok.

„Sousedka si všimla, že se před několika dny odstěhovala. Navíc došlo k hádce na chodbě mezi Bergerem a nějakým jiným mužem. Když sousedka slyšela hluk a otevřela dveře, oba zmizeli. Dnes nic nezpozorovala, byla u svých vnoučat v Brooklynu.“

Jako zkušení vyšetřovatelé věděli, že v případech vražd žen je často pachatelem jejich partner.

Millner se pohledem zastavil na čtvercové krabici, která ležela nedaleko mrtvé na koberci. Předklonil se a pokusil se předmět identifikovat. Ačkoliv měl gumové rukavice, snažil se ho nedotýkat.

„To je jen krabice od bot,“ řekl Henry.

Millner teď poznal logo známé sportovní značky.

Henry se předklonil a nadzvedl víko, které leželo asi metr od kartonu. Přidržel si ho před obličejem a podíval se na Millnera skrze několik děr, které byly propíchané ve víku. „Vidím tě!“ zavtipkoval.

Millner se zašklebil. „Sluší ti to, měl bys to nosit pořád. Řekni, ať zajistí stopy na krabici.“

Henry položil víko zpátky na zem, vyndal rychle tužku a něco si zapsal. „Měl bys to říct chlapům, a ne mě pořád nechat všechno vyřizovat,“ mumlal.

Vždyť víš, že mě neposlouchají."

„Není divu, když stále předvádíš bývalého agenta FBI," kontroval Henry.

Millner se pomalu zvedl ze stoličky. Bolely ho nohy. Pod umělým bílým overalem, kterým ho vybavili technici ze zajišťování stop, se začal potit.

Pozoroval scenérii před sebou.

Vedle mrtvoly ležela převrácená stolní lampa, jejíž ještě svítící žárovka vrhala slabý kužel světla na podlahu.

„Možná z nějakého zápasu."

Millner vzhlédl. „Zápasu s kým? S upírem?"

„Myslím s vrahem!" odvětil nasupeně Henry.

Náhle se na Millnerově opasku rozsvítil mobil.

„Mrzí mě to, ale obávám se, že musíte rychle přijet," ohlásil se Sunny z centrály.

Henry na Millnera vrhl unavený pohled. Měl by si dát silnou kávu. Byli v akci čtrnáct hodin a ještě jich pár přibude.

„To, co vám můžu nabídnout, je dost kuriózní."

Asi ne víc než oběť upíra, pomyslel si Millner.

„Ve čtvrti Hell's Kitchen někdo spadl ze střechy přímo na auto. Jak to vypadá, ne úplně dobrovolně. Je to trošku z ruky, ale Will a Darcy už jedou metrem na místo."

„Kde přesně si ptáček zalítal?" zeptal se s hlubokým povzdechem Millner.

„Pošlu ti to na mobil. Problém je v tom, kdo je ten ptáček."

„Kdo tedy?"

„Alexander Bishop. Syn Williama Bishopa."

„*Toho* Williama Bishopa?"

„Úplně přesně!"

Millner zaklel. To jediné, co bylo ještě protivnější než stálé bujaré večírky dětí prominentů, byly mrtvé děti prominentů. Zastrčil telefon a vrhl poslední pohled na mrtvé děvče.

To nebyla normální vražda a Millner se jen nerad vzdaloval z místa činu. Teď byla řada na technicích ze zajišťování stop.

Před dveřmi do obývacího pokoje uslyšel zakašlání. „Můžu teď udělat fotky?“ Muž v bílém overalu čekal na chodbě s fotoaparátem s nasazeným obrovským bleskem.

„Jistě, jsme tady hotoví,“ odpověděl Henry.

„Co to je?“ Millner zůstal stát před velikou mapou světa, která visela na stěně. Kontinenty byly zobrazeny hnědou barvou, některé oblasti, které vypadaly jako veselé stírací losy, zářily světle zeleně.

„Takzvaná stírací mapa,“ řekl fotograf. „Setřete části světa, kde jste už byl.“

Millner ohromeně povytáhl koutek úst. Na této mapě byla spousta míst zelená. Obyvatelé tohoto bytu očividně rádi cestovali. Teď už asi nebudou. „Mrtví cestují rychle,“ řekl a vysloužil si od fotografa znechucený pohled.

Na cestě k domovním dveřím padl Millnerův pohled na kuchyni. Spontánně tam zabočil, otevřel pár skříní. Lednička byla skoro prázdná. Millner cítil mléko. V mrazáku ležel vedle zmrazených kostek ledu sáček, jehož obsah nemohl ihned identifikovat. Teprve když ho otevřel, tak to poznal. Se zhnuseným výrazem ho položil zpátky a pak si hned sundal latexové rukavice. Možná byl tenhle David Berger ještě perverznější, než se domnívali.

Millner otevřel odpadkový koš. Objevil v dřezu kleště na grilování a prohrabával s nimi odpadky. Nakonec vytáhl složený list papíru. Položil ho do dřezu a rozložil pomocí kleští. Potom přelétl několik řádků a nemohl si odpustit úšklebek.

Případ vyřešen, pomyslel si. Přemýšlel, že si lístek schová, ale protože byl špinavý od sedliny z kávy a oškrábané mrkve, nechal ho tam. Poprosí chlapy ze zajišťování stop, aby se o to postarali, stejně tak o pytlík v mrazáku.

Na cestě ven ještě nadzvedl poklici velkého keramického hrnce, ve kterém bylo pár naklíčených brambor.

Když si Millner uvědomil, co vlastně hledal, přišel si najednou pošetilý a hleděl být pryč z bytu a z overalu.

Ani stopa po česneku.

2

New York, o čtyři dny dříve

Byla to ta chvíle, kdy se člověk vzbudí a ví, že něco není v pořádku. Teď to bylo prázdno, které tam být nemělo. Prázdno v posteli, ve které ležel. Dotkl se nataženou paží místa vedle sebe a cítil jen chladné prostěradlo. I polštář už vychladl. Rázem mu vytanul na mysli dopis z předešlého večera. Bolest mu tepala ve spáncích, jeho hlava byla jako naplněná cementem. V předešlých týdnech byl často v noci vzhůru a hloubal o všem možném. V posledních dnech měl takové problémy se spánkem, že jednu noc prochodil celý byt, aniž by zamhouřil oko. Ale tuhle noc spal pár hodin jako zabitý. Asi díky alkoholu.

Tiše zasténal, otevřít oči se mu prostě nepodařilo. Jestli směl věřit svým vnitřním hodinám, bylo 7:21. Byl dobrý v odhadu času. Často na minutu přesně. Neměl ani tušení, jak to dělá, byl to asi nějaký prastarý instinkt. Jestli má pravdu, zazvoní mu za devět minut mobil. Opatrně zamžoural. Ložnici ozařovaly první sluneční paprsky. Bylo 7:21. Otočil se na pravou stranu a opět potichu zasténal, když se otočil přes pravé rameno. Hlásil se trénink z předešlého večera. Udělal špatný pohyb činkou.

Včera bylo všechno špatně po jeho odchodu z kanceláře. Začalo to tím, že se pozdě zvedl od psacího stolu. Percy White před něj opět krátce před víkendem mrskl nový případ. „Nebylo by špatné, kdybys s tím už dnes byl hotový, Davide," řekl jeho šéf jako obvykle a neviděl už vztyčený prostředníček, který na něj ukázal. Důsledek byl, že vyšel z kanceláře

až v devět večer. A potom se špatně rozhodl. Místo aby šel doleva a po cestě domů si vzal s sebou domů z oblíbené restaurace sushi a probral se Sárou den u sklenky červeného, namasíroval jí bolavá záda a líbal ji něžně na ramena, zabočil doprava. A šel přímo do fitka. Tam společně s hrstkou zpocených chlapů vybil nahromaděnou frustraci z kanceláře a rozcvičil s činkami končetiny ztuhlé dlouhým sezením v práci. Když konečně, čerstvě vysprchovaný a vyčerpaný, ale nabitý endorfiny, otevřel dveře společného bytu, bylo už skoro půl jedenácté a Sára byla už určitě v posteli. Alespoň si to myslel. Až objevil vedle napůl dopité láhve červeného dopis. Ještě než četl první řádky, věděl, co v něm je. V posledních dnech se Sára najednou změnila, David si předsevzal, že se jí na to o víkendu zeptá. Ale teď ho očividně předešla.

Milý Davide,
měla bych Ti to říct spíš osobně, ale je pro mě snazší Ti napsat. Už Tě nemiluji. Ty pořád pracuješ, já pořád pracuju. Od nějakého okamžiku jsme začali jít každý svou cestou. Potřebuji pauzu. Jsem u Elly a zítra, když budeš v kanceláři, odnesu si svých pár věcí. Prosím, nepokoušej se se mnou spojit. Potřebuji čas pro sebe a ozvu se, až to půjde. Promiň, ale je to lepší pro nás oba.

Sára

Když zmizelo jeho ohromení, začal se v něm šířit vztek. Instinktivně sáhl po mobilu a našel Sářino číslo, ale po druhém vyzvánění ho položil. Něco v dopise ho zaráželo. Věty dopisu zněly, jako by je nepsala Sára. Asi to bylo pro něj pořád divné, že s ním skončil člověk, kterého miloval nejvíc na světě.

Zatímco seděl a přemýšlel, dopil láhev vína. Nakonec se dopotácel pozdě do postele. Krátce přemýšlel, že jí ještě

zavolá, aby to s ní probral, ale byl ještě dost střízlivý na to, aby věděl, že to není žádný dobrý nápad po půl láhvi vína. Usnul někdy nad ránem s pevným přesvědčením, že si s ní další ráno promluví. Aby se omluvil za všechno, za co mohl, a když to bude nutné, i za to, za co nemohl.

Ale teď, když cítil prázdno vedle sebe v posteli, pochyboval, že to k něčemu bude. Když Sára něco dělala, dělala to pořádně. Jinak než on.

Konečně se mu podařilo otevřít oči. Její strana postele byla hezky ustlaná, polštář urovnaný. Převalil se tam a zabořil do něj obličej. Zbyla tam její vůně. Jenom pomalu se narovnal.

Jeho hlava byla pořád jako z olova a měl ústa vyschlá na troud. David se vyhrabal z postele. Podlaha byla studená. Když vešel do chodby, cítil to samé prázdno jako po probuzení v posteli.

Podíval se do pracovny. Black Jack a Spider tam ještě byli, což si vyložil jako dobré znamení. Jinak byl sám. V kuchyni čněla z odpadkového koše prázdná láhev od vína. Nevzpomínal si, že by ji tam zastrčil. Na podlaze vedle koše ležel zmačkaný dopis. Zřetelně s tím předešlý večer mířil na koš a netrefil. David se pokusil se k němu sklonit, ale ostrá bolest v rameni mu v tom zabránila. Otevřel ledničku a vypil velký doušek mléka z láhve. Chladné mléko mu dělalo dobře. Na přední straně ledničky byl nalepený kalendář. Dnešní den byl červeně zakroužkovaný.

Obyčejně Black Jacka a Spidera krmila Sára, dnes to bude muset udělat on. Krátce přemýšlel, že to prostě nechá být, ale ti dva nemohli za jejich krizi. Vzdychl a otevřel mrazák. David vyndal pytlík s krmením a chvilku bojoval s nevolností. Nastavil mikrovlnnou troubu, kterou k ohřívání jídla nikdy nepoužíval. Grilovacími kleštěmi nabral roztátou hmotu a přinesl to do pracovny. Zrovna chtěl otevřít víko skleněného boxu, když

uslyšel tiché zvonění. Vešel do ložnice. Jeho telefon. Možná volá ona. Začala v něm klíčit naděje. To, že mu volá tak brzo, bylo dobré znamení. Možná včera prostě vypila trochu víc vína. Utíkal rychle chodbou a obývákem a skočil na postel. Když ucítil ostrou bolest v rameni, vydal tichý bolestný zvuk a hmátl po svém telefonu na nočním stolku.

7:30. Byl to jenom budík.

3

New York

„Prosím! Já tu věc potřebuju! Přece mi to nemůžete jen tak vzít! Udělám všechno, co chcete. Řekni jim to." Muž stál u ohromného příborníku v koloniálním stylu. Na jeho čele se perlil pot, zatímco do sebe obrátil skleničku koňaku. „Už několik dní jsem nespal!"

„Proto tady nejsem," odpovědělo malé stvoření, jehož stín se rýsoval v rámu dveří. V ruce držel malou tašku na bowling.

Sklenička v mužových prstech se začala třást. Na chvilku bylo cinkání kostek ledu jediný zvuk v místnosti. Muž vyrazil hořký smích. „Ty jsi tu, abys mě zabil, že ano?"

„Už to není ve vašich rukou, pane." Postava ukázala na skleničku. „Je půl osmé ráno!" řekla vyčítavě.

„Prostě to potřebuju!"

„Skoro jste ho zabil. A nebyl první."

„Byla to nehoda. To jsou ty hlasy… Vidím věci, které neexistují… Slibuji, že už se to nestane. Jenom potřebuju trošku té věci!"

„Noviny vás kvůli tomu rozcupují. Pozornost ohrožuje nás všechny. Bratrstvo rozhodlo, že už nic nedostanete."

„Bratrstvo rozhodlo? Víš, kdo já jsem?" Hlas muže přeskočil rozčilením, jako u mutujícího teenagera. „Vědí oni vůbec, s kým mají co do činění? Nikdo se tak lehce nezbaví generálního prokurátora! Opravdu si myslí, že jsem se předem nepojistil? Všechny vyhodím, jestli to nedostanu."

„Bratrstvo se nenechá vydírat."

„Řekni Schwarzenbergovi, že moje asistentka ví všechno. Když se mi něco stane, předá obálku s informacemi tisku! Řekni jim, že půjdou všichni do vězení!“ Opět se zasmál, tentokrát vítězoslavně.

„Myslíte tuhle asistentku?“ zeptala se klidně postava a sáhla do tašky, zatímco zvedla do výšky něco velikosti bowlingové koule.

Generální prokurátor vyrazil ostrý výkřik, když rozeznal blond vlasy. Couvl, sklenička spadla na podlahu a roztříštila se.

V následujícím okamžiku klesl generální prokurátor na kolena, až úlomky skla zaskřípaly na drahých borovicových prknech. „Byl jsem vždycky věrný. Dělal jsem, co mi řekli. Prosím!“ Slzy mu tekly přes obličej.

„Když jste byl vždycky oddaný, znáte také původ legendy o Akoimetech?“ zeptala se tmavá postava, zatímco vedle sebe opatrně odložila tašku.

Místo odpovědi bylo slyšet jen hlasitý vzlyk.

„Vzpomínáte si, čím se proslavili naši předkové?“

Generální prokurátor zvedl hlavu a pozoroval ranního vetřelce. Do jeho tváře vstoupil výraz naděje. „Milosrdenstvím?“

„Neklidem. A víte, co dělali mniši, aby se bez spánku nezbláznili?“

Generální prokurátor zavrtěl hlavou. Teď začal zase tiše vzlykat.

„Zpívali *Gloria in excelsis*. Nepřetržitě. Pětsetkrát za čtyřiadvacet hodin. Bez přestávky. A byl to jen zpěv, který je zachránil před zešílením.“

„Co? Co s tím mám já co dělat?“

„Byla to bázeň Boží. Disciplinovaná bázeň. To přece jako prokurátor dobře znáte.“

V slabém světle, které vysílala stolní lampa, se pod popelavě šedou pletí rýsovala lebeční kost. „Bojím se!“ šeptal skřípavým hlasem. „A to už dlouho.“

Postava sáhla pod kabát a v následujícím okamžiku držela v ruce nůž s dlouhou čepelí. „Už nejde o to, jestli se bojíte, nebo ne. Jde o to, jestli se bojí ostatní.“

Z jeho pohledu čišela nechápavost. „Ostatní?“

„Když se dozví o vaší smrti. A dozví se, jak moc jste přitom trpěl.“

4

New York

„To je hezké, že k nám taky zavítáte, pane Bergere!“

David usadil matku s třemi dětmi vedle sebe na prázdné židle. „Promiňte, ale byl hrozný provoz.“ Košile se mu přilepila na tělo, cestu od stanice metra k soudu běžel.

Předsedající soudce Levy si ho změřil přes skla čtecích brýlí. „Jak vidím, už jste se nestihl oholit.“

David si přejel rukou přes strniště na bradě a na tvářích. Opravdu na to zapomněl. Záležitost se Sářiným nočním zmizením ho ráno tak vyvedla z konceptu, že nevyrazil včas. Skoro hodinu seděl v kuchyni a jako ochromený zíral před sebe. Potom se marně pokoušel Sáře zavolat a místo toho to spadlo do schránky. Pod vlivem této vzpomínky sáhl do tašky a ztlumil telefon.

„Možná bychom měli požádat o jiného obhájce?“ navrhl povědomý hlas vedle něj.

Byla to šikovná podpásovka Alexe Bishopa, advokáta žalující strany. Jeho luxusní oblek zářil ve svitu led zářivek. Jednu ruku zabořil nedbale do kapsy, druhá doprovázela jeho slova jako dirigentova taktovka. Dobře vypadající, výmluvný, arogantní. To byl přesně ten dojem, jaký si přál Alexander Bishop zanechat, když někam vstoupil. A dnes se mu to znovu bezchybně podařilo.

David se obrátil na svoji mandantku, která ho sledovala prosebným pohledem a sotva znatelně zavrtěla hlavou. „Pane, moje mandantka nechce změnit právníka. Jsme skvěle připravení a hotoví začít.“

Zdálo se, že se soudce na okamžik zamyslel. David tušil, že mu bude uděleno jedno z proslulých poučení soudce Levyho.

„Pane Bergere, připadá mi pozoruhodné, že vaše kancelář poskytuje *pro bono služby*, a tak i sociálně slabší v naší společnosti mohou mít užitek z nepopiratelně kvalitní práce vaší kanceláře. Ale vyžaduji, abyste bral tuto práci stejně vážně, jako zastupování vašich četných platících klientů. Proto mě napadá, jestli byste dnes také přišel pozdě k soudu, kdyby se nejednalo o žalobu na vyklizení bytu, ale o miliardovou žalobu některého z vašich velkolepých mandantů?"

David se zhluboka nadechl. Pravdivá odpověď by zněla Ano. Ano, i tak by přišel pozdě, kdyby tu byl obžalovaný někdo z jejich nejlepších klientů. Spíš by pak nepřišel vůbec. U takového mandanta by jako pouhý řadový právník určitě nefiguroval v první řadě. Pravděpodobně by dlouho do noci připravoval podklady a obhajovací řeč, s kterou by se blýskl jeho partner. Ale to nemohl říct nahlas, protože věděl, že soudce a jeho partner se spolu scházejí vždy ve středu odpoledne na partičku pokeru. Všechno, co tu řekl a udělal, dá soudce s vydatným komentářem k dobru před jeho šéfem.

„Rozumím, pane," řekl místo toho David. „Slibuji, že už se to nestane." Koutkem oka zaznamenal vítězný záblesk v obličeji Alexe Bishopa.

Šarvátkou byla poškozená především jeho mandantka a to Davida mrzelo ze všeho nejvíc. Obrátil se doprava a položil s konejšivým gestem ruku na její rameno. „Všechno bude dobré," zašeptal a ona odpověděla vděčným úsměvem. Vedle ní seděly její tři děti. Nejmenší si hrálo s autíčkem, dvě starší dívky se rozhlížely zvědavě po soudní síni.

„Rád bych dál rozvinul vaši myšlenku, pane předsedající," pokračoval David. „Sešli bychom se tu vlastně vůbec, kdyby

moje mandantka nebyla sociálně slabá a ještě k tomu neměla černou pleť?“ Spokojeně zaznamenal ustaranou vrásku na čele Alexe Bishopa.

„Ochraňuj vás Bůh!“ Jeho mandantka ho k sobě přitiskla. V jejích očích zahlédl slzy.

„Není zač,“ řekl a pohladil po hlavě chlapce, který se mu pověsil na nohu. „Byli jste v právu.“

Zatímco se díval za malou rodinou, cítil David, jak se mu v krku dělá knedlík. Vytáhl svůj mobil. Žádné hovory. Žádná zpráva od Sáry. Právě chtěl vytočit její číslo, když ho zezadu někdo mocně plácl do ramene.

„Všechno nejlepší!“ zazněl za ním bas Alexe Bishopa.

David se otočil a srdečně ho objal. „To byl od tebe pěkný podraz,“ řekl. „Navrhnout soudu, aby mě vyměnili.“

Alex se zašklebil. „Chtěl jsem ten proces vyhrát. Je to náš důležitý mandant. Vydělá spoustu peněz, když vystěhuje nemovitosti. Proto vyhazuje nájemníky.“

„Ne dnes,“ řekl David a pokusil se nasadit vítězný úsměv.

Alex se zarazil. „Co se s tebou děje, jsi v pořádku? Nikdy jsi přece nezmeškal termín u soudu.“

„Sára mě opustila,“ odpověděl David a vyděsil se zvuku vlastních slov. Znělo to definitivně. „Říká tomu ‚pauza‘ a chce se dnes odstěhovat.“

Alex nasadil zachmuřený výraz. Byl jeho nejlepší přítel a věděl, jak byla pro něj Sára důležitá. „To mě mrzí, kámo.“ Alex ho znova poplácal na rameno, teď o dost jemněji. „Co pro tebe můžu udělat? Nezajdeme na kafe, že bys mi to v klidu povyprávěl?“

David se podíval na mobil. „Musím zpátky do kanceláře. White na mě určitě čeká s nějakou další věcí.“

„Pořád ve stresu,“ odpověděl Alex.

„To je ta práce ve velké kanceláři. Zasypávají mě penězi a já jim za to prodávám…“

„Svou duši,“ vpadl mu Alex do řeči.

„Svůj čas,“ opravil ho David. „Myslel jsem čas.“

Alex se ostře pohrdavě zasmál. „To není o moc lepší. Čas je to nejcennější, co máme.“

David vzdychl. „To je taky důvod, proč ode mě Sára odešla: protože jsem na ni neměl čas.“

„Jak to s tebou vypadá večer? V osm v *Headley's*?“ zeptal se Alex.

David pokrčil rameny. „Když nebude mezitím něco v kanceláři. A když se se mnou nebude chtít ještě dnes setkat Sára.“

Alex naznačil prsty telefonování. „Zavolej mi!“ řekl a uštědřil mu na rozloučenou další přátelský štulec.

Po cestě ven míjel David shluk reportérů, kteří se tlačili kolem nějakého zpovídaného člověka, jehož David neviděl. Když vyšel jeden ze zvukařů, nestačil se vyhnout jeho lokti a nedopatřením vrazil do jedné soudní reportérky z *New York Post*, kterou znal od vidění z různých procesů.

„Co se tady děje?“ zeptal se, když se ujistil, že se jí nic nestalo.

„Šušká se, že právě objevili mrtvolu generálního státního prokurátora Dillingera v jeho domě.“

„Jeho mrtvolu?“ Každý v New Yorku znal generálního prokurátora Dillingera. Hodně lidí ho považovalo za budoucího guvernéra. „Nebyl ještě vůbec tak starý,“ poznamenal David.

„Říká se, že nezemřel přirozenou smrtí,“ odpověděla reportérka a nasadila znechucený výraz. „To znamená, že byl zavražděný.“

„Zavražděný?“ Tato skutečnost vysvětlovala množství televizních kamer v budově soudu. Davidovi se zdálo, že mezi reportéry zahlédl mluvčího státní prokuratury.

„Všechno je ještě docela čerstvé. Policie zatím mlčí. Můj zdroj tvrdí, že prokurátor byl ošklivě zamordovaný. Dokonce mu prý odřízli oční víčka."

V tomto okamžiku zabzučel Davidův telefon. Rychle po něm sáhl a otevřel zprávu.

Kde jste? P. W.

5

New York

Opatrně otevřel dveře na WC. Když uviděl Percyho Whitea, chtěl se rychle zase otočit, ale ten už si ho všiml.

„Zdá se, že dnes přicházíte všude pozdě, pane Bergere." Percy White stál v tílku u jednoho z umyvadel, v ruce holicí strojek. Jeho košile a sako visely na háčku, o kterém David vždycky přemýšlel, k čemu slouží.

Odkud věděl Percy White, že přišel dnes ráno pozdě k soudu? Soudce Levy by mu sotva volal kvůli takové maličkosti. Ale možná se soudci nechovají jako normální lidé. Stručná výměna zpráv mezi starými pokerovými kamarády.

David si stoupl váhavě vedle Whitea k umyvadlu.

„Co se děje?" zeptal se ho jeho šéf s uštěpačným úsměvem. „Chtěl jste si ho vyhonit nebo jste si dal lajnu koksu?" Propukl v chraptivý smích, který skončil záchvatem kašle. Když se uklidnil, plivl do umyvadla.

David sáhl do igelitového sáčku a vyndal si soupravu na holení a lahvičku holicí pěny, kterou si koupil v drogerii na cestě do kanceláře. „Jen se oholím," řekl, zatímco si odvázal kravatu a rozepnul košili, aby mu pěna nezašpinila límeček.

„Měl byste si koupit elektrický. Je praktičtější. Člověk se může holit skutečně všude. V autě, na letišti, v letadle. To všechno jsem už zažil."

David si Whitea prohlédl od hlavy k patě. Jeho společenské kalhoty vypadaly zmačkaně, chomáč vlasů mu trčel do strany.

„Přespal jste v kanceláři?" zeptal se, zatímco si stříkl pěnu na holení do levé dlaně.

„To jednání se Sundbergem. Dokončili jsme to až pozdě v noci. Pak jsem ještě zašel na skleničku s jedním klientem z americké armády. Ti hoši se nedostanou tak často na východní pobřeží a něco vydrží." Znovu zazněl jeho chraplavý smích.

K Whiteovým mandantům patřily různé vládní organizace, to věděl v kanceláři každý. Víc ale ne, protože kancelář a spisy Percyho Whitea byly přísné tabu. Čas od času, když White pracoval zase na nějaké utajené kauze, jeho kancelář hlídali muži v černém se sluchátky v uších. Kdyby se dalo věřit sekretářkám, patřili k CIA, NSA nebo k nějaké jiné tajné službě.

„Nevím, kolik nocí jsem už přespal v kanceláři," dodal. Jeho holicí strojek utichl a David zpozoroval, jak si ho White měří. „Ale dnes ráno jsem vás v kanceláři postrádal. Nebylo by špatné, kdyby mi někdo roztřídil podklady. Pak jsem se dozvěděl, že jste zase u té slabomyslné pro bono hovadiny."

David otočil kohoutkem a opláchl si pěnu z dlaně. „Pane, chápu vaši nelibost, a kdybyste mi řekl, že mě tady potřebujete, poslal bych na jednání někoho jiného. Ale nemyslím si, že je to ‚hovadina'." Koutkem oka ho viděl v zrcadle. S pěnou na obličeji vypadal trošku hloupě. Teď nebyl dobrý okamžik odporovat svému šéfovi. Ale co muselo být řečeno, řečeno bylo. Opatrně otočil hlavu k Whiteovi, který na něj zíral, aniž by něco odpověděl.

Náhle se začal White zvučně smát. „Vypadáte jako zatracený Santa Claus," řekl a udeřil dlaní do umyvadla. Zatímco se jen pomalu uklidňoval, zavrtěl hlavou a ukázal na pěnu na Davidově obličeji. „Ale i když někdo vypadá jako Santa Claus, nemusí ještě rozdávat dárky. Upřímně řečeno, je mi úplně jedno, co si myslíte. Dělám právničinu třicet tři let a tím pádem déle, než vy jste na světě. Kdo myslíte, že to tady všechno platí a z čeho? Masíroval jste si tady na záchodě koule

proudem teplý vody? Taková mísa stojí dva tisíce dolarů. To neplatí vaši nemajetní pobudové a feťáci, kterým zachraňujete jejich líný zadek před soudem. To platí mandanti, kvůli kterým tady sedíme do noci u stolu, dokud se nezlomí sirky, kterými držíme oči otevřené!"

Whiteův obličej při těchto slovech nebezpečně zrudl, až se David začal na chvilku bát o zdraví svého šéfa, až tento strach zastínila obava o jeho kariéru. Nebylo dobré být ve sporu s nejmocnějším senior partnerem v kanceláři.

Holicí pěna vystydla. Měl na jazyku ta správná slova, která by teď měl říct. Že i sociálně slabí mají právo na dobrou právní poradu. Že spravedlnost nesmí být otázka peněz. Že už měl po krk toho, že dělal z bohatých kapitalistů ještě bohatší jenom proto, že si můžou dovolit si zaplatit předražené honoráře nejlepším právníkům. Že ho právě opustila jeho přítelkyně, protože byl pořád v kanceláři a málo s ní. A že měla naprostou pravdu. Ale tohle všechno neřekl. Ačkoliv měl k tomu velkou chuť.

„Kdybyste dostal sto milionů, pravděpodobně byste byl tak altruistický, že byste většinu rozdal?" rýpal do něj White dál.

„To by přece udělal každý," odpověděl David. „Nikdo sám nepotřebuje tolik peněz."

White na něj ještě chvíli upíral zrak jako hospodský rváč, který hledá spor. Potom se uklidnil a sáhl po své košili. „Já vím, vy mladí máte rádi vyváženost mezi prací a životem." Vyrazil zatrpklý smích, zatímco si zapínal košili. „Jsem si jistý, že můj otec to neznal. *Carrie Furnaces* se jmenovaly železárny, kde pracoval. Na řece Monongahela v Pittsburghu. Jeho místo bylo u vysoké pece. Ta běžela čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Někdy měl dvě směny za sebou. A víte proč?" White zaklel, když zpozoroval, že se špatně zapnul

a začal znovu shora. „Aby uživil naši rodinu. Byly jsme čtyři děti a měly jsme pořád hlad. Věděl jste, že práce u vysoké pece je velmi nebezpečná? Vy se spálíte nanejvýš u vaření kávy. Můj otec stál proti železné zdi, která měla teplotu dva tisíce stupňů. A věděl jste, že práce na směny zvyšuje riziko úmrtí? Můj starý pán zemřel brzo, ale ne kvůli nedostatku spánku, ale kvůli silikóze. Známé jako zaprášení plic. A proto jsem se musel postarat o rodinu, to mi bylo šestnáct. A protože v Pittsburghu nebylo nic jiného než ocel, pracoval jsem u téhle vysoké pece. Až někoho napadlo, že mi jde víc hraní fotbalu než tavení kovu. A tak jsem dostal stipendium na Harvardu a dneska jsem tady." Sáhl do rukávu saka a vylovil zářivě červenou kravatu, kterou vázal navyklým pohybem, zatímco se pozoroval v zrcadle.

David cítil, jak mu na tváři pěna pomalu zasychá a začíná ho svědit.

White se zastavil. „Co myslíte, že by se stalo, kdyby můj otec tenkrát myslel na svoji vyváženost práce a života?"

David pokrčil rameny. Možná by dnes ještě žil, pomyslel si. Mohl by si hrát se svými vnoučaty, kdyby měli děti sourozenci Percyho Whitea. Protože si byl jistý, že Percy žádné nemá.

„Ten celý model vyváženosti práce a života se mýlí už v tom, že to nejsou žádné protiklady," pokračoval White. „Tahle blbost Pracovat-aby-se-mohlo-žít a Žít-aby-se-mohlo-pracovat. Nejsme na téhle planetě, abychom hráli play station, leželi na pláži nebo chodili do baletu. Možná kvůli šukání, to je OK, protože to je evoluce. Ale jsme tady, abychom bojovali o živobytí, stejně jako zvířata."

Spokojeně pozoroval svůj kravatový uzel a sáhl po saku, do kterého pružně vklouzl. „Co dělá váš otec, pane Bergere? Jsem si jistý, že je to také tvrdě pracující člověk. Nebo je už v důchodu a tráví čas na golfovém hřišti na Floridě?"

„Zemřel," odpověděl David.

„To mě mrzí," řekl White, aniž by to tak znělo.

„To je v pořádku. Umřel, když jsem byl malý."

„A vaše matka?"

„Umřela při porodu."

White zavrtěl hlavou. „Tak to nejste vůbec takový rozmazlený cucák z Harvardu, jak jsem si myslel."

David se díval na jednorázové holítko ve své ruce. Žiletka vypadala dost ostrá na to, aby někoho vážně zranila. Četl, že ve vězení se z toho dělaly smrtící zbraně.

Doputovala k němu nahořklá pižmová vůně, jak si White natřel obličej vodou po holení. Pozoroval se spokojeně v zrcadle a pak naskládal věci do malé toaletní taštičky a přistoupil k Davidovi.

„Dnes bude noční šichta, můj milý," řekl Percy White a poklepal mu na rameno stejně, jak to předtím udělal Alex. „Řekněte to své přítelkyni, jestli nějakou máte, ať s vámi dnes večer nepočítá. Nemusíme sice k vysoké peci, ale mám ještě žhavější záležitost." S těmito slovy otevřel dveře a ukázal na kabiny záchodu. „A jestli jste opravdu nevyzkoušel záchod s proudem vody, je načase. Je to dobré pro Vyváženost-života-a-práce!" S těmito slovy zmizel White z WC.

David se otočil k zrcadlu a pozoroval svůj obličej, na kterém se černalo strniště vousů pod zaschlou pěnou. Měl spoustu námitek. Ale ne dnes.

Nasadil holítko nad ústa a udělal první brázdu, ale smeklo se mu a zranil si hluboko ret. Okamžitě vytryskla krev a zbarvila pěnu do červena. S nadávkou vytáhl David papírový ručník z držáku, aby si ránu osušil. Kovová chuť krve v něm vzbuzovala nedobrý pocit. Ne proto, že by mu byla ta chuť nepříjemná. Právě naopak.

6

New York

Během dne se staly prakticky jen tři věci. Dopoledne zpracoval několik spisů. Nudné abstraktní záležitosti týkající se smluv a zkoumání precedenčních případů. Percy White se už neobjevil, a když se poptal u jeho asistentky, zjistil, že má být v devět k dispozici.

David se přistihl, že jeho myšlenky stále znovu zalétají k Sáře. Několikrát se pokusil jí zavolat, ale i když nebylo obsazeno, telefon nezvedla. Stejně tak zůstaly nezodpovězené jeho četné zprávy, které nejdřív zněly zkroušeně, potom uraženě vztekle a nakonec sklouzly do zuřivých výčitek. Že se Sára odstěhovala, byla jedna věc. Ale to, že s ním nechtěla mluvit, mu vzalo možnost ji přesvědčit, aby ho neopouštěla. Když už množství zpráv překročilo hranici, za kterou by pak ztratil svou důstojnost, stalo se mu něco, co hodně dlouho neudělal: vykouřil cigaretu. Vlastně už hodně let nekouřil, nechal toho taky kvůli Sáře. Ale dnes ho touha po cigaretě tak přemohla, že se na cestě k automatu na kávu jakoby náhodou potuloval kolem balkónu, kde se několik kuřáků oddávalo své život ohrožující neřesti. Nakonec si David vyprosil jednu cigaretu. Chutnala méně velkolepě než ve vzpomínkách, ale dost dobře na to, aby si dopřál odpoledne ještě druhou, doprovázenou pevným předsevzetím, že večer s kouřením bude konec. Ale stejně tak, jak ho tenkrát vedlo přání přestat kvůli Sáře, tak moc ho teď její chování hnalo k tomu, aby s tím zase začal.

Po obědě, který ho neuspokojil, se stala druhá událost dne: Jestli bylo kouření chyba, tak to, co udělal odpoledne,

bylo ještě horší. Byla to obrovská hloupost a zpečetila pravděpodobně definitivně rozchod se Sárou. Přitom chtěl ten vztah zachránit, a to vší mocí. Odešel z kanceláře, aniž by se odhlásil, a jel domů v naději, že tam najde Sáru. Psala ve svém dopise na rozloučenou, že si během dne přijde pro svoje věci a on doufal, že ji tam ještě zastihne. Po cestě koupil kytici růží. Během krátké cesty metrem ho nic jiného nenapadlo, ale věděl, že Sára květiny milovala. Možná jenom potřeboval něco, čeho by se přidržel, když se s ní setká. K tomu si připravil pár vět. Věty tak plné patosu, že by je v každé knize, kterou četl, přeskočil. Ale odpovídaly jeho pocitům. Teď, když už nebyla s ním, bylo mu stále jasnější, jak moc ji potřebuje a že bez ní nechce žít. A když si to všechno uvědomil, když dorazil k domu, kde žili, vzrostl v něm strach. Strach, že má bez ní žít dál. V tomto okamžiku mu bylo jasné, jak moc ji miloval, a potom šlo všechno špatně. Vyřítil se vzhůru po schodišti, hnán pocitem lásky, a pak nenarazil na Sáru ve dveřích svého bytu, nýbrž na něj.

Na dobře vypadajícího chlapíka v tričku, z jehož rukávů vyčnívaly dvě vypracované paže. Byl o dobrou hlavu větší než David a nesl právě jednu z jejích krabic. Na to neměl připravená slova a také ho žádná vhodná nenapadala.

Co tady děláš? Jsi její nový přítel? Kde je Sára? Netroufá si sem? Vyřiď jí, že jsme spolu skončili! Ven z mého bytu! Nemíchej se do toho!

Když ten chlapík nechtěl opustit jeho byt, skončilo to mezi nimi rvačkou, až sousedka, jedna starší Italka, otevřela dveře a pohrozila, že zavolá policii, když nebude okamžitě klid.

Třetí okamžik byl záblesk naděje v tomto dni, setkání s Alexem v *Headley's,* malém baru, jehož nejsilnější stránkou byla poloha, hned vedle jeho kanceláře. Když se ukázalo, že David často musí pracovat do noci, stalo se mezi nimi zvykem

se pravidelně setkávat na jeden jediný drink v baru, což byla pro něj něco jako večerní pauza.

Dnes byl bar přeplněný. Na několika obrazovkách běžel živý fotbalový přenos, kde hrály obě newyorská mužstva. Davida fotbal moc nezajímal, jeho srdeční záležitost byl baseball.

„Má jiného," řekl a mocně si přihnul whisky, která byla už jeho druhá.

„To nemůžeš vědět," opáčil Alex. „Možná je to jenom kamarád, který jí přes den pomohl."

„Kamarád, o kterém nic nevím?" David se krátce zasmál. „Já jsem takový idiot! Zatímco sedím v kanceláři a můžu se přetrhnout, tak mi zahýbá."

„Přestaň!" Alex zněl skoro naštvaně. David věděl, že měl Sáru rád. Ne tím způsobem, který by ho znepokojoval. Ale tím loajálním způsobem, jakým se respektuje budoucí manželka nejlepšího přítele.

„Nenávidím ji!" mumlal David a věděl stejně tak dobře jako Alex, že to není pravda.

„Dej tomu čas," řekl Alex a oba mlčeli a upíjeli ze svých sklenic.

„Jak to jde v kanceláři?" pokusil se nakonec Alex změnit téma.

Najednou si David vzpomněl na večerní schůzku s Whitem. „Kolik je hodin?" uklouzlo mu, zatímco zkoumal, jak moc se už opil.

„Tři čtvrtě na devět," odpověděl Alex při pohledu na svoje Rolexky. Co by pro jiné bylo vychloubání, bylo pro něj normální. Jeho otec mu hodinky věnoval, už když mu bylo dvanáct.

„Musím okamžitě na schůzku s Whitem. Nějaký nový projekt."

„Ještě teď?" divil se s trochou posměchu Alex.

„Říkal, že dnes budeme mít noční směnu.“ Při pomyšlení, že bude muset dnes ještě pracovat, se David zachmuřil.

„Těším se už do postele.“ Alex zívl.

David nemusel zívat. Nikdy nezíval. Jednou si toho všimla Sára a od té doby to David považoval za jednu ze svých pozoruhodných zvláštností. Stejně jako když ostatní měli stále škytavku nebo uměli luskat prsty.

„Nevím, jak to přežiju,“ řekl David. Cítil, že mu už silný alkohol stoupl do hlavy.

Možná byl alkohol ten důvod, že dnes udělal ještě další chybu.

„Vezmi si jednu.“ Alex posunul platíčko tablet přes pult. David instinktivně ucukl. „Drogy?“

Alex se zakřenil. „Nesmysl! Vím, jak bylo pro tebe těžké přestat kouřit.“

David mlčel, cítil ale, jak v něm zahlodalo špatné svědomí.

„Nic nezákonného,“ řekl Alex, aby se vzápětí hned opravil: „Nebo možná přece trošku nezákonné, protože tím porušuji právnický slib mlčenlivosti. Musí to zůstat mezi námi, že ti to dávám.“ Spiklenecky se rozhlédl.

Muži v oblecích a převážně mladé ženy v elegantních kostýmcích se tlačili u baru. Všichni vypadali, že přišli rovnou z kanceláře. Zdálo se, že si jich nikdo nevšímá, natož toho, co mu Alex právě nabízel. Nebyl tu ani nikdo z jeho kanceláře.

„Co to je za věc?“ zeptal se David.

Alex otočil plato. Na aluminiovém papíře, za kterým se schovávaly prostory pro tablety, bylo natištěné logo *Zůstaň bdělý!*

„Zůstaň bdělý?“

„Opak tablet na spaní. Životabudič. Mám pro mandanta chránit logo a za to mi nechal tohle plato. Ještě to není schválené, proto se to ještě nedá koupit. Ale má to udržovat

bdělost. Je to mnohem lepší než kofein nebo energetické nápoje. Má to údajně bez problémů působit celý den. Ještě jsem to nezkoušel kvůli mému vysokému tlaku. Ale jsem zvědavý, jak to funguje."

David obrátil skepticky plato v ruce. „Určitě to není právě zdravé."

„Prošlo to všemi produktovými testy a schvalovacími postupy. Schválení už je jen formalita a potom to dobude svět." Alex ukázal na lidi okolo nich. „Představ si, co můžeš zvládnout za noc místo spaní. Dvojité směny, noční jízdy autem, nic už není problém se *Zůstaň bdělý*!" Nasadil výraz reklamního agenta a zašklebil se. „Jak říkám, já sám jsem to nijak ještě nezkoušel, potřebuji svůj spánek pro krásu. Ale vezmi si to s sebou. Zdá se, že to potřebuješ víc než já. Můj mandant to nechce zpátky. Ale určitě mi pak řekni, jak to fungovalo! A nikomu to neukazuj! Mysli na to, že je to ještě tajemství!" Alex zvedl sklenici k ústům a jedním douškem ji vyprázdnil. Potom položil svazek bankovek na pult a sáhl po kabátě, který visel přes opěradlo.

„To je dobré," přerušil Davidovy protesty. „Měl jsi těžký den. Opít tě za moje peníze je to nejmenší, co můžu udělat. A dnes jsi mě porazil, už jsi zapomněl?"

Ráno u soudu už přišlo Davidovi úplně vzdálené. Opravdu na to celý den nepomyslel.

„Nezapomeň na svoje tablety!" řekl Alex a vzal balení z pultu. David krátce zaváhal, pak po tom sáhl a schoval je. Jestli pochopil správně Whitea, bude dnes v noci nějaký životabudič potřebovat.

7

Bedminster, New Jersey

„Pane?“

Oslovený muž vzal jeden z malých míčků, udělal krok vpřed a vší silou ho vrhl do trávy, kde začal míček zářit neónově zeleně. Předklonil se a šlápl na něj. Pak ukročil vzad a dvakrát cvičně máchl.

„Byl jste poznat už z dálky, pane Schwarzenbergu.“ Na jasné noční obloze svítil úplněk a nořil golfové hřiště do modravého světla. Pět stínů stálo kolem dámského odpaliště u první jamky.

„Arthure, víte přece, že mě nemáte rušit při golfu!“ Vlad Schwarzenberg nasadil hůl za míček, napřáhl se a odpálil, přičemž golfový míček, doprovázený syčivým zvukem, zmizel jako malý zářící bod ve tmě před ním. Schwarzenberg měl na sobě typické golfové oblečení, byl hodně veliký a vychrtlý.

„Dobrý úder, Vlade!“ chválil dotyčného a vystoupil ze stínu, aby hodil svůj míček, který po pádu začal ihned zářit.

„To je nezvyklé, bez hole,“ řekl Vlad Schwarzenberg na odpališti, zatímco marně hledal svůj čaj. „Hřiště je úplně prázdné.“ Potom se otočil k nezvanému hostu. „Tak, co vás sem přivádí uprostřed noci, Arthure?“

„Je svlečená, ale dělá problémy.“

„Problémy?“

„Ano, pane. Je… vzpouzí se.“

Golfovým hřištěm zahlaholil hlasitý smích. „Od koho to jenom má?!“ poznamenal hlas vedle nich.

„Však se pak uklidní. Postarejte se o to, aby zůstala, kde je, a nedělala žádné hlouposti, než se postaráme o Bergera. Ale zacházejte s ní dobře."

„To už je zařízené, pan Joshua odvezl dnes její věci z bytu a skoro se poprali s tím Bergerem."

Schwarzenberg si opovržlivě odplivl na zem. „Je to horká hlava, tenhle bastard! Přesně jako jeho otec!"

„To mně právě dělá starosti, pane. Co když náš plán nebude fungovat? Když se bude Berger chovat jinak, než čekáme?"

„*Sandmann* už se o to postará."

„Pane, a co když na to Berger neskočí?"

„Skočí, věřte mi. Sirotci vstřebávají informace o svých rodičích jako mateřské mléko…"

„A když neuspěje? Nenajde to?"

„Dříve či později to stejně bude muset Sandmann ukončit, ať má Berger úspěch, nebo ne. Arthure, nesmíme ho nechat naživu!"

„Jen proto, že je syn Karla Bergera?"

„To nesmíme přehlížet, i když je to politováníhodné. Když tenkrát nad Karlem padl rozsudek smrti, osud jeho syna už byl také zpečetěn!" Otočil se, když zase nočním nebem zasyčel míček, který následovaly hlasité nadávky. „Ten je ve vodě, Larry!" řekl Schwarzenberg a pak přikročil o krok blíž k Arthurovi. „Vy přece u nás nejste tak dlouho. Ale věřte mi, Arthure, už jsme pár krizí překonali. To, co nám skrze Karla Bergera hrozilo, bylo nejhorší za posledních tři sta let. Skoro jsme o všechno přišli a nebezpečí ještě není zažehnáno!" Schwarzenberg zvedl golfovou hůl do výšky. „Podívejte, železo. Nikdy neodpálím jedním železem pět míčků, ale dnes v noci ano. A kde právě stojíme? Normálně odpaluji z dámského odpaliště. Ale noční golf má právě svá vlastní pravidla. A víte proč?"

„Protože noc má svá vlastní nebezpečí," odpověděl Arthur.

„A svá vlastní pravidla. Noc má zvláštní pravidla. My jsme noční bytosti a nesmíme nic riskovat, jasné?" Vyčkal, dokud Arthur nepřikývl na souhlas.

„Výborně. Řekněte to také Sandmannovi. U Davida Bergera by neměl nic riskovat. Když bude mít Sandmann pocit, že nepostupujeme nebo že Berger představuje nebezpečí, měl by to ukončit. Ale pak by to mělo vypadat jako nehoda. Po té záležitosti s prokurátorem si nemůžeme už dovolit na sebe upozorňovat. Tam to Sandmann přehnal…" Arthur strnul leknutím, když ze strany náhle vyjel golfový vozík, do kterého jeho protějšek nastoupil.

„Chci být o všem informovaný. A jak to vypadá s přípravami na ten slavnostní bál, Arthure?"

„Všechno je hotovo, pane. Jako každý rok. Krumlov se těší na své hosty."

„Spoléhám na vás! A na cestě do klubu se držte od těch chlapíků dál!"

Tři golfové vozíky se daly do pohybu a zmizely ve tmě a Arthur zůstal na odpališti sám.

Vytáhl mobil a vytočil číslo. „Nevzbudil jsem tě?" Zachichotal se, aniž by počkal na odpověď. „To byl jen vtip."

8

New York

Vztah se Sárou začal jedním drinkem a tak také skončil. Zatímco si David na cestě do kanceláře koupil v obchodě balíček cigaret a peprmintové pastilky, aby White hned nezpozoroval, že není úplně střízlivý, vzpomněl si na své setkání se Sárou.

Bylo to skoro před pěti lety, na jedné párty v Bostonu. Sára mu nedopatřením vylila na tričko koktejl. Když tehdy seděli oba na střeše, on svlečený do půl těla, zatímco jeho tričko schnulo na lehátku, zjistili, že mají hodně společného: také ona vyrostla bez otce, on dokonce bez obou rodičů. Oba nenáviděli Vánoce, protože to byl rodinný svátek a oni žádnou rodinu neměli. Zato milovali cestování. Ukázalo se, že oba bydleli ve stejných hotelech na Srí Lance a v Thajsku, jenom s rozdílem roku. A oba chtěli mít později dvě děti, jenom se ten večer nemohli shodnout, jestli nejdřív chlapečka, nebo holčičku. Nicméně se v následujících dnech scházeli a v rekordním čase několika týdnů spolu začali bydlet. Od té doby patřili k sobě a on nepočítal s tím, že by to do konce jeho života bylo jinak.

„Zase pozdě," pozdravil ho White bojovně a David byl překvapený, když uviděl ostatní. White a on nebyli sami. Kromě něho bylo v konferenční místnosti ještě dalších pět právníků z kanceláře. V čele místnosti bylo narovnaných asi sto pořadačů s dokumenty, všechny ve stejném designu.

Před konferenční místností a na chodbě potkal několik pracovníků ochranky, kterým se musel legitimovat jako

advokát z kanceláře McCourtny, Coleman & Pratt. Situace, na kterou si už v tomhle poschodí zvykli, protože práce Percyho Whitea se pravidelně dotýkala národní bezpečnosti. David se se zamumláním „promiňte" posadil na jednu z volných židlí.

„Jak jsem právě řekl, tato konferenční místnost se v tomto okamžiku mění na jednací místnost. Do zítřka do rána do osmi hodin máme příležitost projít tyto pořadače a najít veš v kožichu. Nebo vši. Když žádné nenajdeme, odevzdá zítra mandant nabídku podniku. Takže všechno záleží už jenom na vás, dámy a pánové."

Percy White čekal na účinek svých slov. „Každý si vezmete pořadač, který spadá do vaší odbornosti. Prosím, nadiktujte své komentáře, abychom pak mohli napsat zprávu. Diktafony leží připravené tam vepředu. Žádný z přístrojů neopustí místnost. Potom je posbírám a postarám se o to, že bude zapsané, co jste nadiktovali. Kdybyste na něco narazili, zavolejte mi a ihned mi to sdělte. Do zítřka do rána nikdo neopustí tuto místnost, s výjimkou, že byste museli na záchod nebo umírali. Prosím, mějte pochopení pro to, že náš mandant trvá na osobní prohlídce. Pro tyto účely stojí u východu jeden muž a jedna žena."

Opět udělal pauzu a pozoroval přes své brýle na čtení skupinu právníků. „Ještě nějaké otázky? Ano, a všichni své mobily vložíte tady do tohoto sáčku." White sáhl po plastovém pytlíku, který se zvláštně stříbrně leskl, a nechal ho kolovat. David se domníval, že byl vybavený nějakou izolační fólií.

David zvedl ruku. Cítil, jak ho už teď zmáhá únava. „Proč je to v tak krátké lhůtě?" zeptal se.

Na *due diligence* se už často podílel. Při něm dával jeden podnik, který se měl prodávat, potenciálnímu kupujícímu k dispozici své veškeré firemní podklady a tím také své tajné

informace, aby kupec mohl podnik podrobit zkoušce ohněm. Ale běžně to nebylo přes jednu noc a nebyla to taková utajená akce a většinou to probíhalo daleko uvolněněji.

„Mrzí mě, jestli to mladému panu advokátovi připadá příliš hektické," odpověděl Percy White s kousavým výsměchem. „Když se teď podíváte do podkladů, uvidíte, že se u prodávajícího jedná o jeden podnik se sídlem v Německu. Má zájemce z celého světa a je enormně důležité, aby náš mandant podnik získal. V normálním případě bych vás všechny musel po přečtení těchto dokumentů zastřelit nebo přinejmenším dát na několik týdnů do izolace. Ale protože si myslíme, že by proti tomu něco namítaly vaše odbory, toto řešení jsme si rozmysleli. Hospodářští poradci našeho mandanta už tyto podklady minulý týden zpracovali. Jedna noc musí na naši práci stačit. Takže máte proti tomu něco, pane Bergere? Jestli ano, ještě si to s tím zastřelením rozmyslím."

David narovnal záda a pokoušel se sedět co možná nejrovněji. Nebylo to tím, že by ho White znejistěl. Spíš bojoval s tím, že se mu kvůli whisky všechno točilo před očima. „Děkuji, že mě nezastřelíte," řekl a ohlédl se na šanony. Byl zvědavý, kolik z nich patří do jeho kompetence. V kanceláři měl na starosti právní ochranu a staral se o patenty, ochranu značek a autorské právo. Podle jeho zkušenosti představovala jeho práce při takových úkolech nejvýznamnější podíl. A skutečně seděl krátce nato na konci dlouhého konferenčního stolu a zíral na nejméně dvacet tři šanonů. Odbornice na pracovní právo vedle něj měla před sebou právě tři.

V duchu to celé proklínal. Vlastně měl v plánu si dnes večer lízat rány a potom tvrdě usnout, aby následující ráno zjistil, že všechno nevypadá vůbec tak bezvýchodně. Ve skutečnosti teď seděl uvězněný v kanceláři a cítil nutkání si zakouřit. O pauzách na cigaretu White nic neříkal. David listoval s nezájmem